

rán kellett elfogadnunk azt a tényt, hogy a sűrűre tervezett program nem valósítható meg maradéktalanul, így bármennyire igyekeztünk is a regéci várhoz, ahol II. Rákóczi Ferenc gyerekorát töltötte, a zárás közeledte miatt már nem volt időnk a vár megtekintésére. A kilátás itt is, mint mindenhol, kicsit kárpótol minket.

Negyedik napunk délelőttjét Sárospatak nevezetességeinek a felfedezésére szántuk. Láttuk a Református Kollégiumot, a református templomot, a vártemplomot, de elsősorban a várat akartuk megnézni. Sok idő telt el, amíg végigjártuk a „Rákócziak dicső kora” nevű kiállítást és a Vörös-tornyot. Bepillantást nyertünk a bibliás fejedelem, I. Rákóczi György és felesége, Lorántffy Zsuzsanna életébe, uralkodásába, egyházunkhoz való kötődésükbe. Itt is az idő szorításába kerültünk, ezért nagyon siettünk Szerencsre, ahol már vártak minket, hogy megnézhessük a templomot, ahol 1605. április 17–20. között tartották azt az országgyűlést, amin Bocskai Istvánt Magyarország fejedelmévé választották, és ahol el van temetve Rákóczi Zsigmond erdélyi fejedelem és a felesége. Miután megnéztük a szerencsi várat a Füzéri várhoz vettük utunkat. Itt is a magasba kellett törnünk, hogy bejussunk abba a várba, melyről nagy valószínűséggel állítható, hogy már a tatárdúlás előtt állt, s amelyben a mohácsi csatát követően, 1526-27 között Perényi Péter koronaőr őriztette a Magyar Királyi Szent Koronát. A vár most is szép, de a benne zajló felújítás után még szebb képét fogja mutatni az ideérkezőnek.

Utunk utolsó napja augusztus 20-ra, nemzeti ünnepünkre esett. Első megállónk a muhi csata emlékművénél volt. A nem-

zeti emlékhelynek a gyászos méltóságát az is fokozta, hogy a felkelő nappal szembe nézve láttuk az emlékművet, a keresztek. A háttérben vakító ragyogás, benne fekete keresztek. A halál, a pusztítás, a vereség, de a felkelő reménység, a megújulás, az új államalapítás. Innen Ónodra mentünk. Röviden megemlékeztünk arról, hogy 1707. május 31. és június 22. között a város közelében tartották meg az ónodi országgyűlést, amelynek során kimondták a Habsburg-ház trónfosztását. Az ünnepnap további részét Debrecenben töltöttük. Voltak közöttünk olyanok, akik még nem voltak a virágkarneválon, így nekik még inkább felüdítő volt a karneváli forgatag, a virágkocsik, a különböző csoportok ügyessége, egyedisége. Debreceni látogatásunk második, kihagyhatatlan célja a Nagytemplom megtekintése volt. Jó volt megpihenni, elcsendesedni a padokban, kicsit átgondolni, újraélni mindazt, amit megéltünk az elmúlt napokban. Miután Kossuth, „a magyarok Mózese” (ahogy 1849. január 7-én a városkapu őre nevezte) széke mellett megálltunk, és egy másik szabadságharc emlékéit felidéztek, fejet hajtottunk a templom mögötti téren a gályarabok emlékművénél a hős, hitükben megálló prédikátorok emléke előtt. A híres kollégium előtt elsétálva a Déry Múzeumba mentünk, hogy megcsodálhassuk Munkácsy Mihály Krisztus-trilógiáját. Újra feltöltekezve vágtunk neki a hazavezető útnak.

Kicsit fáradtan, de örömmel és hálával a szívünkben értünk haza. Sokáig fogjuk még őrizni emlékeinkben a látottakat, a hallottakat. Mindenért Istené legyen a dicsőség!

Uszkay Huba lelkipásztor

A lepramisszió szolgálatában

BALATONSZÁRSZÓ

A Balaton déli partján már sokan ismerik a nemzetközi Leporamissziót közelebbről. 2015-ben a nagy érdeklődésre való tekintettel egy előadássorozat indult, amelynek harmadik állomása volt most Balatonszárszón. A folyamat akár missziós láncnak is nevezhető, és ha a buzgóság megmarad, bízunk benne, hogy folytatása is lesz.

A helyi lelkész, Konk Gáll László meghívására 2019. szeptember 15-én tartotta meg képes vetítéssel egybekötött előadását Riskóné Fazekas Márta, a Leporamisszió magyarországi igazgatója.

Verőfényes napsütésben jöttek össze a hívek, az alkalom

íránt érdeklődők. Míg az asszonyok a szeretetvendégség utolsó simításait végezték, a templomban Szlukovinyi Károlyné, Irénke néni elhelyezte dekorációnak az ún. „lepratarakókat” egy-két régi fáslival.

A lelkési köszöntő és igehirdetés egyben ráhangolódás volt az előadás témájára. Ezután rövid, zeneiskolai műsor következett, a lelkész felesége, Konk-Gállné Gass Emese tanárnő felkészítő munkája által. Sokan a hallgatóságból még soha életükben nem hallottak a Leporamisszióról, a lepra betegségről, képeket sem láttak. Az a korosztály, aki évtizedek óta fáradozik a misszióban, egyre fogy.

„A teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését...” (Róm 8,19) — hangzott el az előadás elején. A képes előadást hallgatva rádöbbsentünk, hogy ebben az értelemben mit is jelent az a szó, hogy „sóvárogva”. Beletekinthetünk a leprabetegek életébe, gyógyítási lehetőségekbe, a misszió történetébe, a magyar adományok célcsoportjába. Szlukovinyi Károlyné, aki 26 éve a balatonföldvári kistérség lepramissziós csoport képviselője, néhány percben összefoglalta a Somogy megyei önkéntes szolgálat munkáját. Végeztül a 91 éves Kiss Gyuláné Ica néni megható szavazata zárta az eseményt.

Látva azt, hogy a résztvevőket mennyire megérintette a képes beszámoló, jó reménységünk van arra nézve, hogy az előadássorozat a következő esztendőben is folytatódni fog — nemcsak a Balaton déli partján.

Peinlich Edit önkéntes